

SASQUATCH**«Enter the Sasquatch»**

André Roligheten (s, bcl), Arild Hoem (as), Thomas Johansson (tp), Magnus Rød Haugland (b), Dag Magnus Narvesen (dr)
CCAP Knirk 185

Med Sasquatch har kongeriket fått et nytt, moderne kollektiv av meget høy kvalitet. For noen år siden var det nesten opplest og vedtatt at jazzlinja i Trondheim var det eneste stedet man kunne «lære» seg jazz her til lands. Senere kom Musikkhøgskolen i Oslo noe så voldsomt på banen og med Sasquatch i spilleren er det bare å innlemme jazzutdanninga ved Universitet i Stavanger i det gode selskap med en eneste gang. Ideen til bandet blei unnfanga av bassist Magnus Rød Haugland og trommeslager Dag Magnus Narvesen høsten 2005. Inspirert av kultserien «MacGyver» og en av figurene i serien, Sasquatch, var bandnavnet plutselig klart – nå mangla bare resten av bandet og en del repertoar. Narvesen hadde nemlig flere låter klare allerede, og en klar tanke om at noe akkordinstrument ikke ville være riktig for å få fram det tøffe uttrykket han var ute etter.

Alt saksofonisten Arild Hoem og trompeteren Thomas Johansson kommer begge fra jazzutdan-

ninga i Stavanger og sammen med en av de mest etterspurte instrumentalistene av den unge garde her hjemme, saksofonisten og bassklarinetisten André Roligheten, utgjør de ei frontrekke av det heftige slaget.

Fri jazzguru Frode Gjerstad blei spurt om å ta opp plata i november i fjor etter at bandet hadde jobba en hel del både innenlands og utenlands. Det blei gjort i barnehagen til kona til Gjerstad i løpet av en lørdag og grunnen var at alle ville at de skulle være i samme rom, uten headset, slik at de kunne bevare energien de vanligvis greide å etablere på klubbjobber.

Og du verden som de har greid det! I et musikalsk landskap ikke så veldig langt unna Atomic, men med masse originalitet og personlighet, får vi oppleve glitrende ensemblespill, flotte solister, heftige låter og sugende arrangement. Sasquatch framstår som et band med et enormt potensial. Med debuten i rommet og hodet er det bare å slå fast at dette er årets overraskelse så langt. Urtoft er det!

Tor Hammerø

André Roligheten i Sasquatch

Både musikken og spillet hans viser oss en ung original som sjøl innrømmer at han er inspirert av stilskapere som Bill Frisell og Wayne Shorter. Fra tid til annen er musikken løs og åpen – nesten fri – mens den i andre tilfeller er svært så groovete, melodisk og rytmisk spennende.

Dette møtet mellom høykompetente og søkende unge sjeler forteller oss altså at jazz er et grenseløst uttrykk – bokstavelig talt. Vi får håpe at de fire fortsatt får muligheten til å videreutvikle samarbeidet til tross for de åpenbare avstandsmessige utfordringene. I mellomtida kan vi hygge oss med «Chiba» – ofte og gjerne.

Tor Hammerø

DINO SALUZZI**«El Encuentro»**

ECM 2155

Siden 1982 har den argentinske bandoneonist Dino Saluzzi vært utgitt på ECM. En formel rekke plater, hvor den nærværende er nr. 12 i hans navn. Men nå for første gang med strykeorkester. Dertil føyer seg to medsolister, som også tidligere har innspilt med Saluzzi: Brøren Felix på tenorsaksofon og den høyt skattede tyske cellist Anja Lechner. Orkesteret er det hollandske Metropole Orchestra ledet av Jules Buckley, som Saluzzi for anledningen har skrevet fire lange stykker til.

Som en slags forløper kan man betrakte Saluzzis innspilning «Kultur - for Bandoneon And Strings»

(1998) med Rosamunde strykekvartetten, hvori Lechner for første gang gjorde dypt inntrykk på Saluzzi. Men med et fullt strykeorkester skriver han stemmene ut i en bredt detaljert vifte, og hans velkjente dynamiske vekslings mellom tysthet og voldsomhet når nye høyder. Den innledende «Vals de los dias» med Saluzzi og Lechner som solister viser således slektskap til Ravels impresjonistiske ekspressivitet (!) med rene soloforløp, vekslende med kraftfulle orkesterpassasjer. Enda mer komplisert utnyttes prinsippene i tittelsporet, hvor bandoneon og cello glir ut og inn av hverandre samt av orkesteret i tidvis kontrapunktiske impro-mønstre, og hvor orkesteret overgår gamle Stravinskys og Sjostakovitsj' forsøk i jazzrytmiske heftigheter, og Lechners cellospill synger med svimlende kraft. For dette høres «Plegaria Andine», som henter folketonalt melodistoff fra Saluzzis soloplate «Andine» fra 1988. Her faller musikken i mykere lag, og i et lysere klangbilde med melodilinjer lagt hos strykerne, formidles en sterk melankolsk skjønnhet – «the beauty of emotion», heter det rammende i teksteftet. Dette også i full overensstemmelse med Dinos og Anjas klartonede historier, og uansett at Felix Saluzzis tenorsaksofon gjør mindre vesen av seg. Den avsluttende «Miserere» er en utvidet utgave i forhold til versjonen fra Rosamunde-platen. Her er Saluzzi eneste solist og får underveis rom for et soloforløp av det karakteristiske slaget, hvor skjønnhet og mystikk er uatskillelige stør-

relser.

Saluzzis musikk er storladet, kompleks og uutgrunnetlig. Den rommer en stor forløsende kraft, som det er sterkt behov for i denne verden.

Bjarne Søltøft

STUFF SMITH**«Five Fine Violins Celebrating 100 Years»**

STORYVILLE 101 8409

Innspillingene på denne platen ble gjort under konserter i Danmark (København) i løpet av et års tid, mellom mars 1965 og februar 1966. Danmarks Radio var selvsagt tilstede med opptakststyr, noe i sammenlignings ånd NRK ikke ofte var ved konserter i Norge i samme tidsperiode.

Jeg har gjort mitt beste for å like denne platen; spilt den flere ganger. Jeg har absolutt intet i mot fiolinen som jazzinstrument, men den har en egenart i klang og teknisk vanskelighet som ofte gjør at den lett kan låte urent, og det er det en del av her. Stuff Smith har jeg en god del innspillinger av. Jeg nevner hans «Vocalion» og Decca 78 plater gjort mellom 1936 og 1937, og det han gjorde for Verve på 50-tallet med Oscar Peterson. Bare for å fortelle at jeg har sammenlikningsgrunnlag. Dessverre blir det her en masse publikumsfrieri, med riff etter riff, og det kan bli litt kjedelig i lengden, særlig når det spilles «litt på kanten». Det bedrives også en del vokalistiske eskapader, og en del av dem passer best i det lukkede rom. Selv min gamle helt Sven Asmussen, som

jeg holder som tidens beste jazzfiolinist, fristes av å følge Smith. Det er skuffende, for nettopp Asmussen burde holdt seg i skinnet. Han kunne spille alle disse fiolinistene i senk, med sin myke og rene tone, og selvsagt enestående timing. Etter min smak er det også alt for mye støyende trommespill. Hva er poenget med å slå så kraftig på cymbaler og trommer. Det swinger ikke noe bedre av det. Husk The Duke's valgspråk: «It's Gotta Be Sweet And Hot».

Nå er ikke denne platen helt bortkastet å lytte til. På «How High The Moon» serverer Kenny Drew en nydelig solo, og det samme gjør Nils-Henning Ørsted Pedersen. På «C Jam Blues» er det en fornøyelig vokal duo av Smith og Sven, med sistnevnte som pizzicato-traktor på fela. En liknende vokaldutt er det også på platens siste spor; «Oh, Lady Be Good», hvor for øvrig Asmussen har en flott solo. Det var nok moro for de som fikk oppleve konsertene.

Trygve Hernæs

WADADA LEO SMITH**«Spiritual Dimensions»**

CUNEIFORM RECORDS RUNE 290/291

I mesteparten av karrieren si har Leo Smith, som blei rastafari-tilhenger på 80-tallet, og plussa på Ishmael Wadada til navnerokka si, vært en kultfigur som aldri har fått det virkelig store gjennombruddet. Nå har den 68 år gamle trompeteren, komponisten, bandlederen og pedagogen nok en gang vist oss at han har noe helt eget å melde og